

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5CdoR/5/2024
Identifikačné číslo spisu:	1222204650
Dátum vydania rozhodnutia:	28.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1222204650.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore starostlivosti o maloleté deti: R. Č., nar. XX. XX. XXXX a Š. Č., nar. XX. XX. XXXX, obaja bytom u matky, zastúpení kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Bratislava, Vázovova 7/A, deti matky: Mgr. Y. Č., nar. XX. XX. XXXX, U., X.X. XXXXX/X, zastúpená splnomocnencom: Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., Bratislava, Kadnárova 83, Bratislava, IČO: 47 232 765 a otca: Ing. R. Č., nar. XX. XX. XXXX, U., X. XXXXX/X, o zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom, vedenom na bývalom Okrese súde Bratislava II sp. zn. 28P/160/2022 (súčasne Mestský súd Bratislava II), o dovolaní otca maloletých proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 20. decembra 2023 sp. zn. 13CoP/89/2023 takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 20. decembra 2023 sp. zn. 13 CoP/89/2023 z r u š u j e vo výroku I., ktorým odvolací súd návrh otca na rozšírenie styku s maloletými deťmi zamietol a v súvisiacom výroku V. o trovách konania a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 28P/160/2022-162 z 25. 05. 2023, upravil styk otca s maloletými deťmi, a to každý párnny kalendárny týždeň od pondelka od 15,45 hod. do utorka do 19,00 hod. a od piatku od 15,45 hod. do nasledujúceho pondelku do 08,00 hod., s výnimkou letných prázdnin, Veľkonočných a Vianočných sviatkov, v každom nepárnom kalendárnom týždni od stredy od 15,45 hod. do piatka do 8,00 hod., s výnimkou letných prázdnin, Veľkonočných a Vianočných sviatkov; s tým, že miestom odovzdania maloletých detí bude predškolské/školské zariadenie, ktoré maloleté deti navštevujú, okrem prípadu, ak maloleté deti nebudú v deň/čase odovzdania v predškolskom/školskom zariadení, v takom prípade bude miestom odovzdania maloletých detí bydlisko matky (I. výrok). Zároveň znížil vyživovaciu povinnosť otca na maloletého R. zo sumy 250 eur mesačne na sumu 200 eur mesačne a na maloletého Š. zo sumy 250 eur mesačne na sumu 200 eur mesačne od 01. 01. 2023, ktorú povinnosť uložil otcovi uhrádzať vždy k 5. dňu v mesiaci k rukám matky (II. výrok). Vo zvyšku návrh otca zamietol (III. výrok). Zároveň zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 28P/103/2021-106 zo dňa 04. 11. 2021 v časti výroku o výživnom a úprave styku otca s maloletými deťmi s výnimkou letných prázdnin, Veľkonočných a Vianočných

sviatkov (IV. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (V. výrok).

1.1. Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa § 24 ods. 3, 5, § 26, § 43 ods. 1, § 36 ods. 1, § 62 ods. 1 až 6, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1, § 78 ods. 1, 2, 3 Zákona o rodine (ďalej aj „ZoR“) a konštatoval neexistenciu takej zmeny pomerov, ktorá by odôvodňovala zmenu výlučnej starostlivosti na striedavú, pričom za kvalifikovanú zmenu nemožno považovať nespokojnosť jedného z rodičov s pôvodným rozhodnutím, v ktorom rodičia uzavreli rodičovskú dohodu. Z rozvodového spisu nevyplýva náhly a nepremyslený krok rodičov, ani že by otec uzatvoril rodičovskú dohodu pod tlakom. Aktuálne panujúce napätie, nie ideálna schopnosť rodičov komunikovať, nemôže byť rozhodujúcim faktorom, a keďže nenastala zmena pomerov, ktorá by odôvodňovala zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností, návrh otca na zmenu zverenia maloletých detí zamietol. Považoval za neobstojace argumenty otca na zmenu rozhodnutia spočívajúce v tom, že striedavá osobná starostlivosť bude v najlepšom záujme maloletých, bude najvhodnejším spôsobom reflektovať ich vývinové potreby a garantovať stabilitu výchovného prostredia, s ktorými sa dá súhlasiť, avšak nepreukazujú zmenu pomerov, pričom zo strany oboch rodičov dochádza k nepochopeniu obsahu pojmu striedavá a výlučná starostlivosť.

1.2. Pokiaľ ide o úpravu styku, mal za to, že od poslednej úpravy uplynuli necelé 2 roky, čo nie je síce dlhá doba, avšak z hľadiska zmien je významná v živote malého dieťaťa, z ktorých mal maloletý R. X rokov a maloletý Š. X roky, aktuálne má maloletý R. X rokov, navštevuje predškolské zariadenie a od septembra 2023 nastúpi do základnej školy a maloletý Š. má X rokov, navštevuje predškolské zariadenie, pričom v pôvodnom konaní bol v celodennej starostlivosti matky a R. navštevoval predškolské zariadenie. Úprava styku v zmysle predchádzajúceho rozhodnutia sa javila byť súdu prvej inštancie ako nedostatočná, preto videl dôvody na rozšírenie styku otca, vychádzajúc aj z vyjadrenia maloletého R., ktorý sa vyjadril, že by chcel byť u otca 3 dni, potom to zmenil na 7 dní, čo zároveň doplnil, že najradšej by bol u matky, ktorú má najradšej, preto v súlade s vyjadrením maloletého zmenil styk, oproti pôvodnému konaniu ho rozšíril o jedno prespatie z pondelka na utorok v párnom týždni. Prihliadol tiež na vyjadrenie maloletého R. vyjadrujúceho vôľu ohľadne prespatia u toho rodiča, ktorý pre neho príde do škôlky, avšak otec trval minimálne na dvoch prespatiach od pondelka do stredy, s čím matka nesúhlasila a nakoniec sa prvoinštančný súd priklonil k prespatiu maloletých detí u otca z pondelka na utorok v záujme maloletých detí, čo nepredstavuje výrazný zásah a zohľadňuje vzťah detí k rodičom.

1.3. Vo zvyšku návrh otca na zmenu styku zamietol, keďže podľa vyjadrenia maloletého R., tento preferuje dlhší pobyt u matky a rozsiahlejšia zmena styku podľa návrhu otca by nebola v jeho záujme, ani v záujme maloletého Š..

1.4. Pri rozhodovaní o zmene vyživovacej povinnosti otca mal za to, že na strane rodičov došlo k zmene pomerov odôvodňujúcej primerané zníženie výživného od otca, u ktorého došlo k čiastočnému zníženiu príjmu a u matky k zvýšeniu príjmu tým, že je v súčasnosti zamestnaná s pravidelným príjmom, pričom v čase pôvodného konania bola na rodičovskej dovolenke. Prihliadol tiež na výšku sociálnych dávok - rodinných prídavkov poberaných aktuálne vo výške 60 eur na každé dieťa, ako aj daňového bonusu vo výške 140 eur mesačne, čo pre každé dieťa predstavuje sumu 200 eur, ktoré sa v porovnaní s pôvodným konaním zvýšili o cca 130 eur mesačne na jedno dieťa, preto výživné od otca, ako aj sociálna dávka spolu predstavujú sumu 400 eur na každé dieťa, ku ktorému aj matka prispeje na výživu každého dieťaťa sumou 100 eur mesačne, a tak bude na úhradu ich výdavkov mesačne u každého suma 500 eur, čo je pri zohľadnení zvýšených nákladov v dôsledku inflácie suma primeraná, berúc do úvahy vek maloletých detí, pomer starostlivosti rodičov o ne, ktorý počas 28 dní predstavuje 16 nocí u matky a 12 nocí u otca, s ktorým deti trávajú pomerne rozsiahli čas a pre matku to znamená zníženie nákladov. Preto znížil vyživovaciu povinnosť otca o sumu 50 eur mesačne na každé dieťa a vo zvyšku návrh otca zamietol. Zníženie výživného na sumu 150 eur mesačne na každé dieťa, ktoré žiadal otec, nezodpovedá príjmom otca ani odôvodneným výdavkom maloletých detí, preto vo zvyšku návrh otca zamietol a vyživovaciu povinnosť znížil od 01. 01. 2023, ktorým dňom došlo k zvýšeniu sociálnych dávok - daňového bonusu a prídavku na deti.

1.5. O trovách konania rozhodol podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 20. decembra 2023 sp. zn. 13CoP/89/2023 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. zmenil tak, že návrh otca na rozšírenie styku

s maloletými deťmi zamietol (I. výrok), rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. potvrdil (II. výrok) a rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II., IV. a V zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (III. výrok).

2.1. V odôvodnení rozhodnutia uviedol právne odôvodniac svoje rozhodnutie poukazom na ustanovenia § 35 CMP, § 62 ods. 1 CMP, § 65 CMP, § 66 CMP, § 78 ods. 1 ZoR. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu odvolací súd konštatoval, že napadnuté rozhodnutie je v časti III. výroku o zamietnutí návrhu otca na zverenie maloletých detí do striedavej osobnej starostlivosti, o zamietnutí jeho rozšírenia styku vecne správne. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky matky a otca a dospel k záveru, že tieto nie sú opodstatnené pre zmenu rozhodnutia okresného súdu v uvedenom výroku. Pokiaľ ide o posúdenie vecnej správnosti I. výroku, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie síce vykonal dostatočné dokazovanie, ale v časti týkajúcej sa rozšírenia styku vec nesprávne právne posúdil, preto v tejto časti napadnuté rozhodnutie odvolací súd zmenil. V časti týkajúcej sa zníženia vyživovacej povinnosti otca, o ktorom návrhu súd prvej inštancie rozhodol výrokom II. a závislým výrokom IV. o zmene predchádzajúceho rozhodnutia a V. výrokom o trovách konania, je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné a tiež okresný súd vec nesprávne právne posúdil, pretože aj keď aplikoval správne právne normy, tieto nesprávne vyložil.

2.2. Z obsahu spisu vyplýva, že v predmetnom konaní posudzoval súd prvej inštancie návrh otca na zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností, podľa ktorého sa otec domáhal zverenia maloletých detí do striedavej osobnej starostlivosti, ako aj rozšírenia styku s maloletými deťmi a zmeny vyživovacej povinnosti. Posledným rozhodnutím týkajúcim sa úpravy výkonu rodičovských práv a povinností bolo rozhodnutie vydané v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 28P/103/2021, v ktorom bolo rozsudkom č. k. 28P/103/2021-106 zo dňa 04. 11. 2021 manželstvo rodičov maloletých detí rozvedené a zároveň bola schválená rodičovská dohoda, podľa ktorej boli obe maloleté deti zverené do osobnej starostlivosti matky, s oprávnením oboch rodičov maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok. Otec sa zaviazal prispievať na výživu maloletého R. a na maloletého Š. sumou 250 eur mesačne, počnúc právoplatnosťou rozsudku o rozvode manželstva. Zároveň bol upravený styk otca s maloletými deťmi každý párny týždeň v pondelok a utorok od 15,45 hod. do 19,00 hod. a od piatku od 15,45 hod. do nasledujúceho pondelku do 8,00 hod. s výnimkou letných prázdnin, Veľkonočných a Vianočných sviatkov, v nepárnom roku v týždni od stredy od 15,45 hod. do piatku do 8,00 hod. s výnimkou letných prázdnin, Veľkonočných a Vianočných sviatkov, počas letných prázdnin v nepárnom roku od 01. 07. od 8,00 hod. do 31. 07. do 15,45 hod. a v párnom roku od 01. 08. od 8,00 hod. do 31. 08. do 15,45 hod., počas Veľkonočných sviatkov v párnom roku od stredy predchádzajúcej Veľkému piatku od 15,45 hod. do utorka nasledujúceho po Veľkonočnom pondelku do 8,00 hod., počas Vianočných sviatkov v párnom roku od 22. 12. od 15,45 hod. do 29. 12. do 8,00 hod. a v nepárnom roku od 29. 12. od 8,00 hod. do 06. 01. nasledujúceho roka do 18,00 hod. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 22. 11. 2021, neobsahoval odôvodnenie vzhľadom na uzavretie rodičovskej dohody a § 221 písm. a) CSP. Matka bola v tom čase na materskej dovolenke, bývala v 3-izbovom byte v jej výlučnom vlastníctve a jej náklady na bývanie dosahovali 550 eur, z ktorých suma 257 eur sa týkala hypotekárneho úveru. Otec prispieval na výživu detí sumou 500 eur mesačne a býval v byte v jeho výlučnom vlastníctve, kde splácal hypotekárny úver vo výške 899,58 eura mesačne. Náklady na maloletého R. boli vyčíslené otcom na sumu 193 eur a na maloletého Š. 165 eur. Z obsahu predmetného spisu bolo zistené z podania otca, že jeho priemerný mesačný príjem činil 3 370,98 eura, pretože okrem príjmu z pracovného pomeru, kde dosahoval brutto mesačný príjem 3 500 eur, netto 3 186,82 eura, tiež podnikal na základe živnostenského oprávnenia a podľa daňového priznania mal príjem z podnikania vo výške 2 210 eur, s prihliadnutím na uhradenú daň vo výške 390 eur, jeho príjem z podnikania predstavoval mesačne sumu 184,16 eura. Prvoinštančný súd ohľadne zmeny úpravy výkonu rodičovských práv a povinností maloletých detí týkajúcej sa zverenia maloletých detí do striedavej osobnej starostlivosti správne konštatoval nedôvodnosť návrhu otca a odvolací súd sa s jeho dôvodmi vyjadrenými v bode 28. odôvodnenia rozsudku stotožnil. Pokiaľ ide o odôvodnenie prvoinštančného súdu týkajúceho sa rozšírenia styku otca s maloletými deťmi vyjadrenými v bode 29. odôvodnenia rozsudku, s týmito sa odvolací súd nestotožnil a nesúhlasil s nimi, pretože od poslednej úpravy rodičovských práv a povinností uplynula krátka doba a navyše nebola preukázaná podstatná zmena pomerov pre zmenu predchádzajúceho rozhodnutia o úprave styku otca s maloletými deťmi, v ktorom

smere nebol dôvod na potvrdenie napadnutého rozsudku vo výroku I. o úprave styku otca s maloletými deťmi, ale na jeho zmenu podľa § 388 CSP. Nad rámec uvedeného odvolací súd udáva, že výsluch maloletého R. nebol vykonaný zákonom predpísaným spôsobom podľa § 98 CSP, nebola vyhotovená zápisnica z výsluchu maloletého, pričom záznam z výsluchu dieťaťa náležitosti tejto zápisnice nemá. Preto na dôkaz nevykonaný zákonným spôsobom týkajúci sa výsluchu maloletého nebolo možné prihliadnuť.

2.3. Pokiaľ ide o správnosť napadnutého III. výroku o zamietnutí návrhu otca na zverenie maloletých detí do striedavej osobnej starostlivosti rodičov, ako aj zamietnutie vo zvyšku návrhu otca ohľadne rozšírenia styku s maloletými deťmi, v tejto časti sa odvolací súd stotožňuje s napadnutým rozhodnutím a jeho zamietajúcim III. výrokom, preto v uvedenej časti rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a odkázal na dôvody vyjadrené v bode 28. a 29. odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorými sa stotožnil.

2.4. Za vadu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie považoval odvolací súd II. výrok rozsudku o znížení vyživovacej povinnosti otca na maloleté deti, ktoré zníženie prvoinštančný súd absolútne nesprávne odôvodnil, a to zvýšením štátnych sociálnych dávok vo forme rodinných prídavkov a daňového bonusu, ako aj zvýšenie príjmu matky, ktorá je síce v súčasnosti už zamestnaná a nepoberá len rodičovský príspevok, a tiež s poukazom na čas trávený s otcom v počte 12 nocí u otca za základ zníženia vyživovacej povinnosti považoval odvolací súd absolútne za nesprávny argument a nedostatočné dôvody pre zmenu predchádzajúceho rozhodnutia o vyživovacej povinnosti povinného rodiča, keď dôvodom pre zmenu predchádzajúceho rozhodnutia o výživnom je len podstatná zmena pomerov, ktorá sa môže týkať jednak odôvodnených potrieb maloletých detí, ako aj možnosti a schopnosti toho-ktorého rodiča. V uvedenom smere súd prvej inštancie v odôvodnení v bode 32. rozsudku neuviedol k akému zníženiu príjmu u otca malo dôjsť, keď neuviedol pokles jeho príjmu, neuviedol ani aktuálny príjem matky, či výšku odôvodnených potrieb maloletých detí, z ktorého dôvodu je v uvedenej časti napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a tiež vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, nesprávne aplikujúc ustanovenia § 78, ako aj § 62 ods. 1 až 6 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine.

2.5. Odvolací súd dodáva, že mimosporové konania sú ovládané vyhľadávacím princípom (tzv. materiálne konania), na čo nová právna úprava (CMP) reagovala ustanoveniami, ktoré poskytujú súdom dostatočný priestor na to, aby zistili stav veci. Súd preto „musí“ iniciatívne zasahovať do konania, najmä do dokazovania, čím na seba preberá významnú mieru dôkaznej iniciatívy. Keďže jedným z najdôležitejších princípov mimosporového konania je princíp ochrany verejného záujmu (čl. 1 CMP), súdy uplatňujú aj iné metódy konania než v sporovom konaní (napr. súd môže konať z úradnej povinnosti, uplatňuje sa v širšej miere vyšetrovací princíp, princíp oficiality, princíp materiálnej pravdy a pod.). Proces dokazovania ovláda vyšetrovacia zásada a súd je oprávnený vykonať aj dôkazy, ktoré nenavrhli účastníci konania (sleduje sa tým potreba zistenia „skutočného“ stavu veci, ktorý bude určujúcim pre vydanie rozhodnutia). Na postup vykonávania dôkazov sa subsidiárne aplikuje CSP. Ak by sa v čase po rozhodnutí o výkone rodičovských práv a povinností alebo dohode rodičov o výkone rodičovských práv a povinností zmenili pomery, súd môže aj bez návrhu zmeniť toto rozhodnutie alebo dohodu o výkone rodičovských práv a povinností. Zmena pomerov môže zahŕňať tak zmenu pomerov na strane niektorého z rodičov (strata zamestnania, závažné ochorenie a pod.), ako aj zmenu pomerov na strane dieťaťa, najmä jeho potrieb (vek, štúdium, zdravotný stav a pod.). Zákon však pod pojmom zmena pomerov rozumie len zmenu podstatnú a závažnú, nie zmeny krátkodobého charakteru. Malo by ísť o podstatné zmeny v tých skutočnostiach, ktoré tvorili skutkový základ rozhodnutia o výkone rodičovských práv a povinností alebo rozhodnutia súdu o schválení dohody rodičov o rodičovských právach a povinnostiach. Na odôvodnené potreby oprávneného bezprostredne vplývajú schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Ak sú tieto obmedzené, je zrejmé, že odôvodnenými budú môcť byť len bežné potreby nepresahujúce obvyklú základnú mieru potrieb oprávneného. Naopak pri vyššej životnej úrovni povinného môžu pod odôvodnené potreby spadať napr. vyššie uvedená tvorba úspor, ktorá síce nie je nevyhnutná, avšak môže dopomôcť k rozvoju oprávneného dieťaťa. Rozhodujúce sú vždy reálne zárobkové možnosti povinného dané ako jeho subjektívnymi vlastnosťami (vzdelaním, skúsenosťami, fyzickými možnosťami), tak objektívnymi skutočnosťami, ako je najmä prítomnosť pracovných príležitostí. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného súd prihliada na druhej strane i vtedy, ak povinný bez náležitého odôvodnenia na seba berie neprimerané

majetkové riziká, pochybne investuje, berie nevýhodné pôžičky, príp. sa vzdá lepších zárobkov, výhodnejšieho zamestnania a pod. Pri zmene zamestnania povinného na zamestnanie s nižším zárobkom súd povinne skúma okolnosti, za ktorých k uvedenej zmene došlo, a najmä či k nej došlo z dôležitých dôvodov, napr. zo zdravotných dôvodov povinného. V opačnom prípade by sa pri určovaní výživného vychádzalo zo schopností a možností povinného pred takouto zmenou zamestnania, resp. z majetkových pomerov, ktoré by tento mal, ak by svoj majetok nevystavoval neprimeraným majetkovým rizikám. Súd by v takomto prípade nemal brať ohľad na pokles príjmu povinného a pri určení výživného by mal vychádzať zo stavu, ako keby k zmene zamestnania povinného nedošlo.

2.6. Odvolací súd dodal, že na zabezpečení úhrady potrieb maloletých detí sa majú primárne podieľať obaja rodičia. Pokiaľ sú tieto potreby hradené aj z iných zdrojov (napríklad štátnych sociálnych), v žiadnom prípade to neznamená zánik vyživovacej povinnosti rodičov k maloletým deťom. Nesprávnym by bol názor, podľa ktorého po priznaní sociálnych dávok by už maloleté dieťa nemalo mať právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov (a že by už nemalo právo na výživné zo strany rodičov). Dávky štátnej sociálnej podpory, či už sú poskytované z tuzemských alebo zahraničných zdrojov, nie sú náhradou rodinných príjmov, ale majú pomáhať riešiť (reglementovať) štátom uznávané sociálne situácie. Vo všeobecnosti platí, že štát sa podieľa na krytí nákladov na výživu a ostatných základných potrieb detí a rodín, pokiaľ to z hľadiska sociálneho a ekonomického odôvodňujú v ňom pretrvávajúce pomery. Prídavok na dieťa je štátna sociálna dávka, ktorou štát prispieva rodičovi či inej oprávnenej osobe na výchovu a výživu nezaopatreného dieťaťa. I keď povinnosť prispievať na výživu maloletých majú predovšetkým rodičia a vyplácanie prídavkov na deti nenahrádza plnenie tejto povinnosti, predsa len (aj úradmi alebo inštitúciami iných štátov) vyplácané rodinné prídavky (rodinné dávky, vyrovnávacie dávky alebo ich doplatok) môžu sčasti uhradiť odôvodnené potreby maloletého dieťaťa. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ohľadne výroku I. podľa § 388 CSP zmenil, pretože nezistil dôvody na jeho potvrdenie alebo zrušenie, vo výroku III. ako vecne správny potvrdil a vo výrokoch II., IV. a V. zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.7. V závere svojho rozhodnutia konštatoval, že úlohou súdu prvej inštancie bude v súvislosti so zrušenou časťou týkajúcou sa posúdenia dôvodnosti návrhu otca na zníženie vyživovacej povinnosti posúdiť a zistiť, či došlo k takej relevantnej zmene pomerov, či už na strane oprávnených osôb - maloletých detí, alebo na strane povinného rodiča k zmene pomerov zakladajúcej zmenu predchádzajúceho rozhodnutia o vyživovacej povinnosti, v ktorom smere sa súd prvej inštancie dôkladne oboznámi s obsahom spisu vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 28P/103/2021, ďalej posúdi aktuálne majetkové pomery oboch rodičov, odôvodnené potreby maloletých detí, ktorých výšku ustáli a vyjadrí v odôvodnení svojho rozhodnutia a až následne posúdi, či došlo k zmene pomerov zakladajúcej zníženie vyživovacej povinnosti otca. V danom smere odvolací súd dodal, že počet dní styku maloletých detí u otca nezakladá dôvodnosť pre zmenu vyživovacej povinnosti otca, rovnako ani zvýšenie štátnych dávok titulom rodinných prídavkov či daňového bonusu, i keď na ich výšku sa má prihliadať pri rozhodovaní. Bez povšimnutia nezostali tvrdenia matky ohľadne majetkových pomerov otca týkajúcich sa ďalších príjmov otca z prenájmov bytov, ktorou skutočnosťou sa bude prvoinštančný súd zaoberať a náležite zistiť skutočný stav veci. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie po zistení skutočného stavu veci riadne odôvodní tak, aby spĺňalo náležitosti riadneho rozhodnutia podľa § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí súd rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal otec maloletých (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP argumentujúc tým, že nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu mu bolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3.1. V dovolaní namietal, že odvolací súd v rozsudku sp. zn. 13CoP/89/2023, zo dňa 20. 12. 2023, v bode 17. uviedol, že výsluch maloletého R., vykonaný zákonnou sudkyňou, považuje za dôkaz vykonaný nezákonným spôsobom. Nezákonný spôsob vykonania dôkazu mal podľa súdu spočívať v tom, že z výsluchu maloletého nebola vyhotovená zápisnica. Odvolací súd taktiež uviedol, že vyhotovený záznam z výsluchu dieťaťa, náležitosti tejto zápisnice nemá, a preto na neho vôbec neprihliadol. Aj napriek tomu, že prvostupňový súd zápisnicu nevyhotovil, výsluch maloletého R.

zákonnu sudkyňou zachytil v bode 14. rozsudku Mestského súdu Bratislava II sp. zn. 28P/160/2022, zo dňa 25. 05. 2023. Navyše z výsluchu maloletého bol vyhotovený záznam. Jasne z neho vyplýva názor maloletého, ktorý sa vyjadril, že s rozšírením styku s otcom súhlasí dokonca vo väčšej miere, ako pôvodne navrhoval otec. Výsluch bol vykonaný za prítomnosti kolíznej opatrovníčky, pričom nie je zrejmé, či súd disponuje jeho zvukovým záznamom. Keďže súd nesprístupnil zvukový záznam z výsluchu maloletého, ale účastníkov len oboznámil s jeho výsluchom prostredníctvom prečítania úradného záznamu, otec v rámci odvolacieho konania navrhoval, aby bola vypočutá kolízna opatrovníčka, ktorá bola pri výsluchu maloletého R. prítomná. Odvolací súd však k výsluchu kolíznej opatrovníčky nepristúpil a úradný záznam označil ako nezákonný dôkazný prostriedok, na ktorý jednoducho neprihliadol. Namiesto toho, keďže toto pochybenie nastalo na strane prvostupňového súdu, odvolací súd vypočul prítomnú kolíznu opatrovníčku resp. zopakoval výsluch maloletého R., ktorý by riadne procesne zabezpečil, odvolací súd jednoducho výrok prvostupňového súdu o rozšírení styku zmenil a návrh otca v tejto časti zmeny starostlivosti zamietol bez toho, aby si zabezpečil (tade riadne procesne) názor maloletého, ktorý v podstate podľa môjho názoru obligatórne súd zisťovať mal podľa ustanovenia § 38 ods. 1 CMP. Takýmto konaním odvolacieho súdu došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 420 písm. f) CSP, nakoľko súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V dôsledku nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktoré spočívalo v nezohľadnení vykonaného dôkazu odvolacím súdom, a to výsluchu maloletého R., a potom v dôsledku vyhodnotenia úradného záznamu ako nezákonne vykonaným dôkazom, aj k úplnému opomenutiu zisťovania názoru maloletého, v dôsledku čoho súd dostatočne nezistil skutočný stav veci, a nezohľadnil názor maloletého dieťaťa, ktoré vyjadrilo svoj záujem na rozšírení styku s otcom až do rovnakej miery ako u matky. Porušenie práva na spravodlivý proces spočívalo taktiež v porušení práva otca vyjadriť sa k všetkým vykonaným dôkazom, v tomto prípade výsluchu maloletého zákonnu sudkyňou, ako aj nevykonaní dôkazu - výsluchu kolíznej opatrovníčky, ktorý navrhoval otec. V závere dovolania namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za nepreskúmateľné a arbitrárne, nakoľko sa odvolací súd nevyporiadal s jeho podstatnými námietkami uvedenými v odvolaní.

3.2. Vzhľadom na uvedené, navrhoval dovolaciemu súdu, aby rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

4. Matka maloletých vo svojom vyjadrení navrhla dovolaciemu súdu dovolanie otca v zmysle § 448 CSP ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f) CSP) zároveň aj dôvodné. Ak totiž dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z väd uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. „zmätočnosť“ rozhodnutia) znamená nielen splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zároveň zakladá aj jeho dôvodnosť.

6. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných

procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu, a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

7. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

8. V danom prípade dovolateľ vyvodil prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 CSP) otec maloletých v dovolaní nenamietal chyby a nesprávnosti v procese prejednávania sporu (v procedúre jeho vedenia) zo strany odvolacieho súdu, ale naopak zreteľne namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu.

10. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*). Judikatúra ESLP síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá však na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (*Ruiz Torija c. Španielsko* z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, *Hiro Balani c. Španielsko* z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998).

11. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre

širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

12. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry EŠLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva účastníka civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva účastníka/strany konania na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatneného návrhu, ako aj špecifickými námietkami účastníka konania. Porušením uvedeného práva účastníka konania na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

13. Práve priblížený výpočet samozrejme nemôže byť (ani mať ambíciu byť) úplným, keďže sa v konkrétnom prípade môžu vyskytnúť i iné nedostatky v argumentácii (podľa okolností buď súdu prvej inštancie, odvolacieho súdu alebo aj oboch takýchto súdov - pri nahliadaní na problém optikou súdu dovolacieho), ktorých prítomnosť rovnako spôsobí nerešpektovanie čiastkového práva na spravodlivý súdny proces reprezentovaného právom na objektívne presvedčivé (uspokojivé) odôvodnenie výsledku rozhodovacej činnosti súdu.

14. Podľa názoru dovolacieho súdu sa v prejednávanej veci nedostatky v argumentácii, vedúce (nateraz) k neakceptovateľnosti prijatých záverov (skutkových aj právnych) v rozhodnutí odvolacieho súdu vyskytli.

15. Odvolací súd v zmysle argumentácie dovolateľa nezaujal relevantné stanovisko k jeho zásadnej argumentácii, podľa ktorého k porušeniu práva na proces podľa § 420 písm. f) CSP došlo postupom odvolacieho súdu pri vydaní rozsudku o odvolaní, keď porušil práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia a na relevantné konanie súdu spojené zo zákazom svojvoľného postupu.

16. Pokiaľ dovolateľ namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, nezohľadňujúce dovolateľom uvedené námietky v podanom odvolaní, dovolací súd poukazuje na bod 16 rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle ktorého:

„16. Prvoinštančný súd ohľadne zmeny úpravy výkonu rodičovských práv a povinností maloletých detí týkajúcej sa zverenia maloletých detí do striedavej osobnej starostlivosti správne konštatoval nedôvodnosť návrhu otca a odvolací súd sa s jeho dôvodmi vyjadrenými v bode 28. odôvodnenia rozsudku stotožňuje. Pokiaľ ide o odôvodnenie prvoinštančného súdu týkajúceho sa rozšírenia styku otca s maloletými deťmi vyjadrenými v bode 29. odôvodnenia rozsudku, s týmito sa odvolací súd nestotožňuje a nesúhlasí s nimi, pretože od poslednej úpravy rodičovských práv a povinností uplynula krátka doba a navyše nebola preukázaná podstatná zmena pomerov pre zmenu predchádzajúceho rozhodnutia o úprave styku otca s maloletými deťmi, v ktorom smere nebol dôvod na potvrdenie napadnutého rozsudku vo výroku I. o úprave styku otca s maloletými deťmi, ale na jeho zmenu podľa § 388 CSP.“

17. Vzhľadom na uvedené dovolací súd poukazujúc na bod 29 rozhodnutia súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého bolo konštatované: Odlišne vyhodnotil súd situáciu pri úprave styku. Právo rodiča, ktorému nebolo dieťa zverené do výchovy, stretávať sa s týmto dieťaťom, je jedným z jeho základných práv. Na rozdiel od iných rodičovských práv a povinností môže súd upraviť styk rodiča s dieťaťom len vtedy, ak sa rodičia v tejto otázke nedohodli. Vzťah dieťaťa a rodiča je prirodzeným biologickým vzťahom a každé dieťa potrebuje pre zdravý vývoj pocit spolupatričnosti nielen so svojou matkou, ale aj so svojím otcom. Len ich vzájomné pozitívne pôsobenie v rámci výchovného procesu dáva záruku

riadneho vývoja dieťaťa. Výchovné pôsobenie len zo strany jedného rodiča má spravidla za následok nedostatky správania a myslenia. Rodič, ktorému maloletého dieťa nebolo zverené do osobnej starostlivosti, uplatňuje pri styku s ním svoju úlohu pri výchove dieťaťa danú mu v ust. § 26 Zákona o rodine. Úlohou druhého rodiča, ktorý maloleté dieťa vychováva, je okrem iného, aby so zreteľom na záujem dieťaťa, ktorý je prioritný, vytváral priaznivé podmienky na styk druhého rodiča s dieťaťom. Právu styku rodiča s dieťaťom korešponduje právo dieťaťa poznať svojich rodičov a právo na ich starostlivosť, ako aj právo dieťaťa na zachovanie jeho rodinných vzťahov v súlade so zákonom a s vylúčením nezákonných zásahov podľa článku 7 a 8 Dohovoru o právach dieťaťa, svojho syna a nevnucovali mu svoje predstavy. Súd porovnal pomery v predchádzajúcom a tomto konaní a zistil, že došlo k ich zmene, ktorá vyžaduje aj zmenu pôvodného rozhodnutia. Od poslednej úpravy rodičovských práv a povinností ubehli necelé dva roky. Iste, vo všeobecnosti to nie je dlhá doba, rozhodne je však významná z hľadiska zmien v živote malého dieťaťa. V čase pôvodnej úpravy mal R. X rokov a Š. X roky, aktuálne má R. X rokov (v K. XXXX bude mať X rokov), navštevuje predškolské zariadenie, od septembra 2023 nastúpi do základnej školy. Maloletý Š. má X rokov, navštevuje predškolské zariadenie. V pôvodnom konaní bol maloletý Š. v celodennej starostlivosti matky a R. navštevoval predškolské zariadenie. V súčasnosti sa táto úprava styku javí ako nedostatočná a súd videl dôvody na to, aby bol styk rozšírený. Vychádzal pritom hlavne z vyjadrenia maloletého R., ktorý síce povedal, že by chcel byť u tatinka 3 dni, potom to zmenil na 7 dní, zároveň to však doplnil, že najradšej by bol u maminky, ktorú má najradšej. V súlade s vyjadrením maloletého, súd zmenil styk a oproti pôvodnému konaniu rozšíril styk otca s maloletými deťmi o jedno prespatie z pondelka na utorok v párnom kalendárnom týždni. Maloletý R. sa totiž vyjadril, že bol by rád, aby prespal u toho rodiča, ktorý pre neho príde do škôlky. Otec trval minimálne na dvoch prespatiach - od pondelka do stredy, matka s touto zmenou nesúhlasila. Súd sa nakoniec priklonil k prespatiu maloletých detí u otca z pondelka na utorok, považuje to za úpravu, ktorá je v záujme maloletých detí, nepredstavuje výrazný zásah (ide o jednu noc) a ktorá zohľadňuje ich vzťah k rodičom. Vo zvyšku súd návrh otca zamietol a to z dôvodu, že z vyjadrenia maloletého R. vyplynulo, že preferuje dlhší pobyt u matky a rozsiahlejšia zmena styku, tak ako ju navrhoval otec, by nebola v jeho záujme, ani v záujme Maloletého Š., v spojitosti s bodom 16 rozhodnutia odvolacieho súdu, konštatuje, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí pri posúdení návrhu na rozšírenie styku otca s maloletými dospel k odlišným právnym názorom vyjadreným v bode 16 rozhodnutia, ktoré síce posudzoval podľa ustanovení rovnakých ako súd prvej inštancie, avšak svoje rozhodnutie neodôvodnil dostatočným, jasným a zrozumiteľným spôsobom, keď neuviedol ktoré skutočnosti vzal za preukázané vo vzťahu k podstatnej, resp. nepodstatnej zmene pomerov potrebných pre zmenu predchádzajúceho rozhodnutia o úprave styku otca s maloletými deťmi, a taktiež čo považuje za uplynutie „krátkej“ doby, ktorá uplynula od poslednej úpravy styku otca s maloletými deťmi.

18. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že v kontexte celého súdneho konania ide o tak závažné pochybenie odvolacieho súdu, ktoré znemožnilo dovolateľovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti uvedenej v § 237 ods. 1 OSP (teraz § 420 písm. f) CSP), dovolaním napadnuté rozhodnutie treba zrušiť; najvyšší súd v týchto prípadoch zrušoval napadnuté rozhodnutia bez toho, aby sa zaoberal správnosťou v nich zaujatých právnych záverov (por. napr. rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015).

19. Vzhľadom na dovolateľom dôvodne vytykané vady zmätočnosti a tým dôvodnosť dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP, dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie je prípustné a zároveň dôvodné a preto už bez potreby zaoberania sa s ďalšími dovolacími dôvodmi (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

20. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec

mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

21. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.